

Aknay Tibor

Valahányszor...

Valahányszor hiányzik,
szavakból rakom
össze arcát.
Ahová kell, oda
jó sok csendet teszek,
hogy a szavaknak
legyen idejük
pontosan kifejezni,
amit szeretnék.
Ha mindezzel végeztem,
rájövök, hogy hiába,
mert Anyám arcán
a vonásokat nem
a pontosság segít
megörökíteni,
hanem a szinte
véletlenszerű
emlék-leletek,
ahogyan ajtót nyitott,
ahogyan átölelt,
ahogyan engedte,
hogy habzsoljam
a napokkal fogyó erejét,
és sohasem kérte számon,
miből mennyit adott,
mert neki a
teljesség volt
a mértéke.
Nem tudott
töredékesen szeretni,
mert anya volt.
Az egyetlen.

Végül

Amíg élek,
létezem,
azután meg
ég velem!
Vagyok, s voltam,
de leszek...?
Majd üzenek,
ha lehet.

Az utca most

A gesztenyegyertyákat
leszaggatta a szél,
az utca most pártában
maradt menyasszony
virágos ravatala.
A nedves ágakon
az idő árvái,
kicsi fénycseppek
dideregnek.

Mégis

A világ-csend szobában
visszhangtalan süket a szó.

Kérdésünk sincs,
válasz sem várható.

Valami gravitáció kellene,
valami szabadság-vonzás
hogy ne súlytalan
szóközök legyünk
az időtlen jelenben.

Önmagunkat kérdezve
csak saját lélekhasadásos
válaszainkat halljuk
és nem vagyunk
sem többek, sem jobbak
az éji folyó csillagánál.

Képmás arcunkról
megbélyegzettségünket.
mégis letörli
– mert eljön – a hajnal.

Mint ki

bíbor alkonyon mereng

Mint ki *bíbor alkonyon mereng*,
úgy vesz körül a csend:
távolról jön, messzire néz,
és részemmé lesz az egész.

Mint ki *bíbor alkonyon mereng*,
keresem magam idebent:
a gyermeket, a hirtelen kamaszt,
mindig mást és mindig ugyanazt.

Mint ki *bíbor alkonyon mereng*,
és isteneknek földi mása itt,
beköltözik lelkembe a rend,
és csend szálakból szövö álmaikat.

Július

Mint másnapos, szelíd garázda,
ki rosszkedvét már-már lerázta,
nyújtózkodik, húzva az időt,
az árnyas rézsún a délelőtt.

Utcakép este

Mint kortalan dáma
– bálba készülő –
kin nem fog sem valós,
sem képzelt idő,
füst és pára mögé
úgy rejti arcát
a kis utcán túl
sejlő magasság.

Egy Hager Ritta-kárpitra

A világ zaját
csenddel szövi át,
hogyan elhiggye
létét a világ.

Kezdődik hát

Az éjszakából
már kiharapott
egy darabot
a Nap,
és tüzes csikóként
rúgja szét
a hajnal oldalát.
Lét s nemlét között
kezdődik hát
az örökös derbi:
de lehet-e nyerni?

Intés

Ha az kell, legyél lármafa,
hazug világnak igaza,
gyilkosok között ölelés,
dogmákban vállalt tévedés,
törött tükörben tiszta arc,
jövőt vajúdo szép kudarc,
proféták nyelve-parazsa,
lobogj hát, lánggal, lármafa!

Androméda megszabadítása (2010, kőcserep)